

Ne feledje, drágám, a tüneményt, mi feltűnt
ezen a szép nyári reggelen:
Az útkanyarban hírhedt ócska dög féle ült
ágyán, egy kavicsszőnyegen,

nyitott ölét, lábait magasra dobta,
s méregtől átizzadt testét
szégyentelenül és gúnyosan kitárta,
s telt hasa füstölt az égnek.

Sült a ringyó, a tündöklő napsugár égett,
azért, hogy tűnjön a szemét,
hogy Földünknek, parányra bontva e férget,
visszaadja most mindenét.

Mint nyíló virág, a büszke csontvázon,
függött az ég tekintette.
Bűzös, égett hússzag terjengett a tájon,
s féltél, hogy elájulsz bele.

Piszkos pocakja fölött a legyek köröztek,
s folyt belőle fekete lé,
kövéres vastag csimaszok csámcsogva jöttek,
másztak a rongyos hús felé.

Hulláma röppent, s mint dagály áradt s apadt,
fölszökő vízként gyöngyözött,
míg teste tétován légzésre púpra dagadt,
élete lett többszörözött.

Zenélt a világ, dallamok szálltak csendesen,
mint lágy szellő patak ölen,
úgy mint magszítában ha gabonaszem hersen,
mit ütemre pörget legény.

Álomkép csupán, az alak szétzilált kusza,
szövényes vonalfirka volt,
egy vázlat, amit a művész úgy visz vászonra,
ahogyan benne bujdokolt.

Az eliszkolt kutya a sziklaszirthez bújva
ránk vicsorított mérgesen,
sóvár pofája éhesen várt a pillanatra,
hogy a hullából újra egyen.

- Minden hiába drágám, sáros lesz tested,
mocskos ragályos borzalom,
de csillag vagy szemeimben, és drága fényed
üdvöm és lázam, angyalom.

Bizony! Királynő leszel te a nők között,
mert eljön végítéleted:
Testeden vadvirág nő, aszott csontod zörög,
s csupa gaz lesz a fekhelyed.

De szólj a kukacnak, drágám, hogy a celládban
fölfalhat, eheti szíved,
bennem megmaradsz, mert gyönyörű önmagukban
őrzöm holt szerelmeimet.

Fordította: Németh Dezső